

воля народам! Воля людині!

За Українську Самостійну
Соборну Державу!

В. Лот.

/ ЗБІРКА ПОЕЗІЙ /

1948 р.

БЕЗРУК

Я каліка, безрукий повстанець
Під землею стрічаю я дні,
Тільки часом я бачу сяйв ранок -
Він у мареві сниться мені.

Тільки часом я чую за гаєм
Жайворонка маленького спів, -
Тоді серце мое простягає
Світ крила до дальних степів.

Тоді серце мое поцілуєм
Припадає до зораних скиб, -
Як колись, як маленьким ще був я -
І зривав весняні квітки;

Тоді серце мое полум'яне,
Як та пташка стукоче на дні
І клекочуть у ньому незнані
Гурагани, пожежі й пісні.

Вони серце проб'ють вістрям тучі,
Землетрусом розкравть його,
Або в тузі вогненній замучать
І боюсь більше смерті того...

Аж, як вечір прихрдить крилатий,
Аж, як зорі засяють вгорі
Я виходжу до близькот хати,
Де дідусь проживає старий;

Він мене пригортає, як сина
І цілує, як мати в чоло -
І пливають нам в розмові хвилини
Животворним промінним руслом.

А як бліднуть на небі вже зорі
І як будяться з сну солов'т; -

cdvr.org.ua

- 2 -

Як мевріє уже над простором,
Я вже знов в підземеллі світл.
І знов темінь безкрила над мною,
І самотність жорстока, німа
Сгорта моє серце пудьгою,
О, проклята безчинності тьма!

І майкут свій стискаю я в люті -
В'ю об стіни мост пори -
Він, він же наложив мені пута!
Він мене перед катом скорив!?

О, ні! Ні! Не мене покорити!
Не погас ще у серці вогонь!
Воно бурев крові налите -
Смерті сон не зборев ще його!

Я живу! Я живу! Хто це каже,
Що я мертвий каліка - Безрук?
Що мій меч не уб'є тебе, враже?
Що в порі я без чину умру?!

Я живий! Не умру я без чину!
Я умру, як Самсон з даліни.
На бенкеті ти впадеш в рутини
Віля злот своєї стіни...

І тоді буду жити в майбутнім -
У крилатих віках золотих,
Коли гомін Вкратни могутній
Понесеться в надзірні світи...

Коли ти у замерзлих яругах
Заховаєшся з жаху в барліг,
І ім'я твоє буде яруга
На вільній без тиранів землі.

Я живий! Я живий! Я бою
Про підмарний розспіваний льот,
Не даремно орлом називають,
Хоч Безрук я, та прагну висот.

Я до сонця із теміні руся,
Де орли, де дим зорі і вир,
Я низин і рабства душ боюся
Не тебе, кровожадний вампірі!

Ти наставив на мене скрізь сіті,
Мов на звіра страшного з лісів, -
Та дарма, не замкнеш мене в кліті,
Я всі ходи твої прослідив.

Я щоденно твої чую кроки -
Ти стоїш надо мною й кличеш
Матір-землю і небо високе,
Що ховають від тебе мене.

Ти клянеш трави й квіти блакитні,
Що над мною вінком зацвіли
І я став невидим непомітним,
Як еліпса дзвінок стріли.

Я живий! Під землею стрічаю
Сяйва ранків весняних і днів,
Часом небо св'яте проклинаю,
Що не бачу я заграє стелів,

Що не зможу з друзями в бою
Піднімати святу коругу
України і смерті героєм
За велику волі любов.

X

X X

Я чую! Я чую, як ворог
Лютує, мов зранений звір; -
Він вийшов із темного бору,
Неначе кривавий опір.

Дніпро зупинив він гримуче
І стел він нав кров'ю залив,
Як змора, як буря, як туча
Він пісню свободи здушив.

Усі меншикови - мляути,
Усі валуєви із ними -
Він вийшов, щоб край мій закути,
Убити мечем вогняним.

О, слухай, о, слухай, Вітчизно,
Як ворог лютує в степі,
Він хоче зламати залізний
Твій гомін в страшній боротьбі.

Палають Данила оседі -
Твоя ллється кров пресвята,
Де він перейшов там пустеля,
Бурян на землі пророста.

Збудися, Вітчизно квітуча!
Двигнися з проклятої тьми!
Устань, наче буря палюча -
- До бою! До бою! - греми.

Зроди же великих Богданів,
Виговських, Мазепів, Петлюр!
Удар же, удар гураганом
До стін вавелонських турм!

Хай впаде у пропасть незглибну,
Хай сліду не стане по нім,
Хай ворог навіки погібне
В воскреснім свободи вогні.

Х

Х Х

Деся клієт піднявся за гаєм,
Деся вибухи грізні й розрив -
Де ворог - там друзі вмирають
За славу, за волю степів.

А я? Я каліка безрукий
Лиш серце стискаю своє,
Що б'ється під грохоти звуків,
О, груди воно розіб'є...

А там десь гремить і клекоче,
Мов грізний веснов буран...
О, жити і я так хочу,
Як туча, як жару вулкан!

І меч мій заржавлений днями
Підняти на вольні боги
І жити звитяжця піснями, =
Як друзі хоробрі мот...

О, руки! Вихихдхти О руки! О руки!
Чому не згоріли в вогні?!
На горе моє і на муки
Одна з вас осталась мені...

О руки! Ви ж діти з пожариц
Натів рятували колись -
О руки, ви помста, ви кара
Для ката Вітчизни були.

О руки, ви ж в церкві горіли,
Неначе офірна свіча
Й сікли москаля скорострілом,
Що змієм некодльним сичав.

Ви прапор в боях захищали,
Ви друзів стискали мотх,
Сестру ви мою обнімали,
Як ворог збезчестив тт. -

Чому ж ви, неначе колоди,
Обвисли й холодні тепер?
Невже не для вас зов свободи?
Невже ж я навіки умер! ...

х

х х

І знову шум гаю над мною,
І зорі над мною тремтять,
Вітаю я серця прибоєм
Хоробре, залізне життя.

Ось чую: навколо клекоче...
Де встала Вітчизна моя,
Що лила лиш оцет із ковчя
І муки вогнених розп'ять.

Я чую: наш прапор Блакитний
Доноче, як птаха крильми,
І серце, як арфа тендітне,
Вже б'ється до сонця з тюрми.

Я знаю, я знаю! Вже скоро
Засяє над мною сяйв день.
І вийду я з темного бору
На гомін звитяжних пісень.

І вийдуть всі гнані за волю,
За правду Вкраїни святу
І наче велшки на полю
В воскресних піснях зацвітуть.

Крилися, знімайся, о пісне
Бурхлива, вогненна, грімка!
Лети, як вістун буревісний,
Як радість солодка, п'янка.

Я чую: Я чую ще бурю!
Над стеном клубиться вона.
У тиші кривавій, понурій
Зростає, клекоче вона!

Знімайся, о ^{пісне} вихильця крилата,
Під хмари в блакитну вишні!
Співай про незборені раті,
Про моря кипучого сині!...

Співай, як вмирають герої
Над Сяном, над Бугом, Дністром!
Співай, закликай всіх до бою!
Клич сонних братів над Дніпром
Хай рушать на стіни неволі,
Хай рушать на дику Москву.

х

х х

на позорище в рові, під храмом
Я лежу. Та не вмер я, не вмер —
Я живу! В безпритомній безтямі
Приголомшив мене мій мавзер.

Біля мене лежить сестра Соня
Із розчавленим серцем німим —
Ті в обнажене біле лоно
Кат кола на наругу встроїв.

Він регоче, копає ті груди
І на лоно пробите плече:
— Бандеровко, кого ти голубиш?
Хто ж весілля справляє твоє.

Ми спровадим музики тротеті,
Затанцюй же весільний танокі
Хай побачать молодці-упісти
Твій з Везруком весільний вінок. —

І заграла безстидна гармошка
І дикий регіт піднявся катів, —
І всі Самі, і Гріні, і Мошки
Заплескали в долоні під спів

"Кузнеця" і камаринських гуків.
Мов демони зібрались під храмі —
Хтось до неба тоді підняв руки
І шептав: "Покарай, покарай!"

О пекольний, катюго кремлівський,
Кровопійче з широким дорігі!
О Прокрусте атицько-глухівський,
О даремний, даремний твій сміх!

Ти із жаху тремтиш... Я це бачу...
Ти ізнітивсь, як в пастці хижак —
Підняла над тобою незрячий
Невезіда правосуддя кулак.

Чуеш? Грохіт піднявся за містом -
Ми не вмерли, не вмерли! Живем!
Мість несуть за наругу уністи -
Ти загинеш під їхнім мечем!

На коліна упадеш в тривозі:
- Пожалійте мене! - закричиш.
Та ніщо вже тобі не допоможе,
Бо не жить сатані - ти згориш!

х

х х

Я живу, я живу! Чую кров'ю
Наливаються жили мот,
Чую серце дзвенить. Я вже знову
У дрімучім дубовім гат.

Надо мною схилилися зорі,
Віля мене повстанці-брати,
Чую їхні палкі розговори,
Тризуб сая Вітчизни святий.

Чую пісню ігалонок у ліщині,
Чую деще діброва моя.
Пригортає мене, наче сина,
України пахуча земля.

Я живу! Я живу, бо я бачу,
Бо я чую вже руку мою,
Як вітає прапори тремтячі,
Що стояли звитязно в бою.

Я живий, а де ж ворог подівся?
Він стояв вже над мною і вив,
Наче звір. Він сміявся й гордився
Що мене вже навик погубив.

Заволік він мене ж, мов собаку,
За село на воючий смітник,
Мертву Соною-сестру на гиляку
Лютій ворог тоді ж заволік.

Сині зорі угорі здрігнулись
І ударило громом з небес
На ворожі стійки-караули -
І тоді я, як Лазар воскрес.

Мене мати чиясь ніччю вкрала
З смітника і занесла в життя;
Що мене мене, кличе до штурму
У криваві Вітчизни стени.

І вже знаю, не довго - не довго
Буду слухати гаю пісні,
Як замовкне криклива іволга,
Я піду сам один на вогні.

х

х х

Я вже вийшов під сонце із ями,
Інвалідський у мене квиток,
Не Безрук я, - я звуся Адамов.
Я за хлібом прийшов з Одешок.

Наставляю я руку прохожим
І співаю "Катюші" нудні,
Із планет я дівчатам ворожу,
Їхня доля все відома мені.

Потім вишком по люднім базарі,
Розкидаю УНА листівки
І тоді, наче буря пожарів,
Із моєї злітає руки.

І базар увесь хвилює, як море,
Загораються очі сумні -
Кулаки затискаються чорні
До кривавих за містом вогнів.

І тоді, наче птахи крилаті,
Наче буря по селах летять
Листівки з саявом з хати до хати,
І пісні бурані гомонять.

І летять листівки підземелля
До ворожих кривавих садиб -
І страшна їм розкішна постеля,
На спочинок вона - чорний гріб.

І заковані сталлю їх двері -
Причувається їм грізний стук:
- Відчиняй! Вже у місті Бандера!!!
І мільйони залізних з ним рук. -

О, дрижить, кровогадні катюги!
Скоро вже згорить гураган!
Не знайдете своєї Калуги,
Розіб'є її волі буран...

Я іду... я безрукий "захитник",
Із порожнім солдатським мішком
Я мандрую шляхом непомітним,
Підпирають кленовим кийком.

Та я бурю несу в моїх латах,
Що не дасть вам спокійно заснуть,
Вам присниться вогненна розплата,
Що Бандери колони ідуть...

БРАТЫ

Чому ти голову схилив,
Мій брате рідний, дорогий?
Бодрися! Серце настали
Вогнем на лютій бії!

Не чуєш, сурма вже гремить,
Неначе переможний грім
Й лопоче, наче птах крильми
І кличе уставати всім.

Бо час настав великий вже,
Мов фенікс волі Прометей,
Встає Вікратна із пожеж
І день свободи нам цвіте.

— 0 —

НЕВІЛЬНИКИ.

Тм руки зв'язали
Й неначе Христа
В підвали пігнали,
Де змора пуста.

О вразе, покори
Не вчуєш від них!
Ти їх не побореш
Й не зломив ти їх!

Бо в грудях співає
Тм пімста свята, —
Мов буря падає
І сяє, як сталь!...

— 0 —

ДРУГ МІМ

На узліссі брат мій впав,
Очі зніс він у блакить,
Де жайвір йому співає,
Де цвіли йому зірки.

Янгол крила там простер,
Крила синьо-золоті.
Сяйво впало на мавзер, -
На Тризуб в крові святій.

І очі він навик замкнув,
Брат і друг мій зі степів -
Він навик-навик заснув,
Щоб свободи линув спів.

-----0-----

Я БАЧИВ ТХ...

Учора я бачив тх триста...
Тх очі горіли вогнем,
Слова тх, як криця іскриста,
Дзвеніли й сяли мечем...

О, знав: це ті, що в минулих
Віках умирали в борні
За волю степів, що заснули,
Щоб стати наново в огні...

Це Ольги, грізні Святослави,
Хмельницькі, Сірки й Богуні,
Гонти, Морозенки - не Сави! -
Петлюри Симони вони!...

Я бачив, тх очі учора
Горіли завзятим вогнем,
Не зломить, не зломить тх ворог
Ні страхом, ні гострим мечем!...

-----0-----0-----

У Зоряну ніч.

Під зорями блакитними у тиші
Нічній, як соловей уже затих,
Як місяць, наче яблуко прецизне,
Сховався за бором у дубах яоних,

Як бродив я у самоті гнітучій
І наче камінь серце двигав я,
Зійшов до мене давній друг із кручі,
Де явір одиносий ріс, Буяв.

Він дружньо руку простягнув до мене
І привітав мене, як рідний брат,
У радості великій і вогненній -
Що чорну тугу в серці покора.

О, як сяяли в нього добрі очі...
Якніше сонця й зір на височині,
О, так вселенна часом палахкоче
У тиху ніч вкратнєську навесні.

Він йшов з доріг далеких, вогнекрилих,
Де в парі з смертю радість горда йшла,
Де крив'ю пранори брати святили,
Щоб правда на землі перемогла.

О, де ти був, мій вільнокрилий друже?
Я слухаю. Наняв я серце, як
Струну багатозвучну, харалужну,
Я слухаю. В тремтінні я заляк.

Я чую. Там палають сині гори,
Де Попрад води п'є із джерела,
Там лід устав на біій орлинозорій
І стяги на верхи Карпат розслав...

Це Лемко розбудивсь зі сну давнього
І над Варшавою кулак підняв...
О Лемку, Лемку! Врате мій убогий!
Я свідком був народин твого дня.

І мрів з тобою я на схилі Яворина,
Над Попрадом зеленим, як весна,
Що буде квітков вся Верховина
Для України в саявних долинах.

І мріли ми, квітучий сад зростати,
Де клоняться всім бурям ячміні,
Де кожен камінь дине крові мітом -
Тут предка нашого сліди ясні...

Тут Ярославів полки греміли,
Тут Володарів гордий стяг маяв, -
Ляхи за Попрадом у жаху тремтіли,
Як він у блакиті вітрів буяв...

А он редути, - свідки Осьмомисла
І Романові гранітові стовпи -
Тут воля Хмеля, наче сонце блисла,
Тут предок наш усі верхи скронив

Своєю кров'ю і священним потом.
О, як же, Лемку, це віддасть чужим
Ворожим зайдом?! О, ніколи! Скотить
Вінюгори ці на голови усім

Загарбникам й сам ляже тут в змаганні,
Немов осліплений борець Самсон,
Щоб пити височінь туманних,
Щоб слухати задуманих сосон.

Вони життя його і хліб щоденний.
Нужду він ними й голод покоряв...
О, хто посміє сторону блаженну
Йому із серця вирвати?! Зоря?!

О, ні! О, ні! Тут жить йому вівіки,
Де предків кров св'ята! Де їх сліди,
На камнях сяють, де співвають ріки -
"Ти в тисячліттях дальніх тут родивсь!"

І Демко синьвоокій став на скелях,
 Як Херувим золотоглав з мечем.
 - Не дам! Не дам своєї оселі -
 Він крикнув на весь світ. І кров
 тече/

Його свята, мов ріки повноводні,
 Із гір зелених у чужі моря -
 І кров його свята тече сьогодні
 Із скель усіх, з ялиць усіх полян.

І народились там і Кривоноси,
 Задізняки, і Гонти й Богуні -
 Романи грізні. І стоголоса
 Несеться слава в дальні долини,

Де б'ється серце мужне волі дзвоном,
 Де не розчавив душу ще проказ
 Пролеткультури тьми і беззаконня,
 Де сяйва сонця ще вогонь не згас.

Затих мій друг, на зорі сині гля-
 нузь/

Де Оріон сховався в даліні,
 І знову казку, пісню полум'яну
 Він продовжав у тиші зоряній:

"І там, де стовпи вдав король Данило,
 Де Холму мури звів у небеса -
 Там, де Роман змагався Шестикрилий,
 Де думи Хмелеві шумлять ліса.

І там устав наш брат в огнях кри-
 вавих/

І там за волю нашу летиться кров,
 Цвіте, неначе сонце, наша слава,
 Лопоче там блакитна коругів.

Від Буга до Карпат ясних, високих
 - До Сою! - сурмою в небо гомонить -
 І біг щодня іде, пала жорстокий,
 Щодня там кров потоками біжить...

Там месники, немов орли літають
І б'ють червоних польських наймитів,
Що запряглись в ярмо Москви-ногати
За юди грош, за срібняки катів,

Що лижуть сапоги Малют кривавих
І брата у кайдани продають...
О, ти сліпа й зачаджена Варшаво,
Могилу риеш косяну свої!...

Траур червоний має над тобою
І ворон чорний вже зліта на пир...
Рейтани рвуть свою одіжку з болю
І Новосільцов вже гряде опир!...

Не чуєш цього - ти отискаєш руку
Мого оббризану у нашу кров
І під інтернаціоналу звуки
Вбиваєш власну волю і любов!...

О, ріки крові ти уже пролила!...
Скривавлений і Буг, і Вепр, і Оян -
У згарищах осель твоєї громади
Палють вкратнеських демків і бужан.

І чути крик страшний, жорсткий і тогін
/Старців замучених і немовлят/
Ген-ген під небеса... О, кате строгий,
Цей крик вже чує вся моя земля!

Мого вже чуєть всі світи далекі -
Він кров'ю бризкає до стін завію
Залізних. Він, неначе бурі клекіт,
В твоє ударить серця дно колісь.

Тоді - о знай, Варшаво кровожадна,
Твоє Берути-калігулі злі
Засядуть перед Трибуном за зрадний
Засів тиранію на цій землі,

За кров проляту і твою, і нашу,
За смерть мотх мордованих братів
Призначену ти вип'єш смертну чашу
Так, як Гімлери і Герінги ти!...

Перед наш суд з тобою стануть: Сталін,
Димітрієви і Готвальди всі,
Всі Грози, Тіти, що море проляли
Ливот крові на слов'ян землі!...

Вже пише засуд тм рука незрима:
"Мане - Текель - Сарес!" на стіні.
Збудилась Укратна незборима
У муках, крові й в згарищах вогнів!...

Новий Богдан полки на Бій готує
І Жовті Води, і Хорсуць грядуть!
Дрижить Москва! Варшаво клята, чуєш?!
І мертві, і живі з могил встать!"

Замови мій друг. Вже мерля й блідли зорі/
Він руку знов стиснув мов вогнем,
Пішов і зник в дрімучім тихім борі,
Пішов помстити смерть братів мечем.

-----0-----

КАРМ ТІНЕЙ.

Ми вмерли за волю Вітчизни,
Ми вмерли за славу її,
Ми вмерли під клекіт залізний
У грізнім, нерівнім бої.

Ми вмерли, та пісня над нами
Допоче крилата, ясна -
Не плаче гіркими сльозами
За нами брат, мати й весна.

Квітки зацвіли вже у лузі,
Де нісню співає наш салют,
Де впали ми в бою райдужнім,
Розбивши ворожу лять...

Ми вмерли за волю народну,
Ми вмерли за вічне життя,
Лунає наш визов свободний
І має, допече наш стяг.

-----0-----

НА КРИВАВИХ РІКАХ.

У вогнях, у стені я спинився
Над великими ріками я став
І на дно у глибінь подивився,
І із жаху на берег я вправ.

Срібні води криваво жактіли,
Як вогонь із пошариц илили, -
Гураганом кривавим шуміла
Їх страшна, незмірима глиб...

І утік я від них у пустелю,
Що без сонця, без ояйва була.
Та я чув, як вони в бурях плинуть
І стискають мене, як скала.

І я бачив, як вод вал кривавий
Заливає всі села й міста
І я бачив, як ворог лукавий
Прибиває мій край до хреста.

І заривсь я, мов звір в чорнім борі,
І в далену всі дороги замкнув -
Надо мною лиш небо і зорі
І хотів я навіки заснуть...

cdvr.org.ua

- 12 -

Я заткав свот вуха руками,
Щоб не чути, як стогне земля,
Щоб не чути, як плаче під храмом
Біля мами мале немовля...

Там я чув, як плачуть-ридають
Матері на могилах синів,
Як лютують, сушують, палають
Зловорожі криваві вогні.

Та я чув, як ворог залізом
З чорних борів, з болота Москви,
Мов гадиня зашшена, лізе
І наповнює кров'ю стави...

Я заклав свот очі вогненні,
Щоб не бачити крові братів,
Та шум-крик долітає до мене
Із квітчастих Вітчизни ланів.

Та я бачу, я бачу, як браття
Умирають мот у боях,
Як умирають вони на роз'яттях,
Як волочить їх кат по шляхах.

Та я бачу, як кат їх в мотузях,
Мов собаки, мене у підвал, -
Висисає з них кров, як медуза
Й викидає вже мертвих за вал,

Де собаки їх тіла волочать,
Їх кості розносять святі,
Де ворони клюють їхні очі,
Во дивились на дні золоті...

Де орли рвуть серця їх співучі,
Що скрилялись до зір в вишині,
Що боролись за волю у тучах
У моєї зоряній стороні...

На дорогах розчавлені діти
Під возами катівських коліс,

Сідоглаві старці там побиті,
Давилон не знуцавсь так колись.

О, я бачу, як ворог шаде,
Вириває із лона він плід
Матерям і дівичці-меліт
Заганяє живими у гріб...

І щоденно, і ніччю, і вранці,
Нов демони, конвот женуть
Батогами з Вітчизни вигнанців
У сибірську пустиню страшну.

Де від стужи і голоду згинуть,
Де у надрах задушить їх кат,
Не посачити тм Україну,
Во над ними смертельна рука.

О, я бачу, я бачу, як мати
Сина кості збира в подолок
І несе ночі й дні, щоб сховати
Від катюги Його у садок.

А он друга, десята і сота -
Тисячі, тисячі, тисячі
Тх іде, мов хрести на Голгофу
І тх серця, як камінь мовчать.

Під вагою розпук унадають
І знов йдуть, наче тіні страшні,
І знов йдуть, а над ними згасяють
Ясні зорі, як душі сумні.

А за ними й під ними кленоче,
Стегне з болю пробита земля,
А за ними кат-ворог хохоче
І гранати під ноги жбурля.

О, чому мовчки ти, небо високе?
О, чому не жбурляеш громи
На ворожі полчища жорстокі?
О, невже ж ти з демлинами тьми?

Подивись: Матері й сонця діти
В крові моляться, наче Христос,
Вони ж несли твої заповіді
Серед бур вікових - лютих гроз.

Це вони ж за твій стяг умирали
В чорноморських страшних буранах,
Це вони у Стамбулах конали -
І славили тебе у піснях...

Ти мовчиш. Чи заснуло? А може
Там ніколи тебе не було?!
О, незнаний великий мій Боже, -
Я тобі все ніс серця псалом.

Чом мовчиш? О, озвися до мене
І вдихни в моє серце сліпе
Віру віщу, незможну, вогненну,
Бо кричить, що немає Тебе.

Я сиджу з закривавленим серцем,
Як підстрелений в змагу орел -
Ні втекти, ані жити, ні вмерти, -
Мене мука й помста жере...

Мов пустиня, моя Батьківщина
Під колесами сталінських орд,
На мечях у вогнях вона гине,
Вже під хмарами росте смертний горб.

Уже ріки від тіл зупинились,
Уже костями змошений шлях
Ворогів. Ворог топче могили,
Де лягли мот браття в боях.

Ти заснув, Ти заснув, Всевидючий!
Я ж молюся тобі тут щодня
У безодні кривавій гадючій,
Щоб ти встав на землі у вогнях.

І не чуєш мене у безодні,
То послухай, послухай: ідуть

По землі, як примари голодні,
По тирану на небо кленуть.

О, не чує ніхто мого болю -
Ні патани, ні Бог із висот
І паде, як роса, мій брат в бору
На розп'яттях-стражданнях Голгот.

Та не вмер, він не вмер! Він безсмертний,
Він нескорений, як Прометей
Із розчавленим серцем роздертим
Він іде, у вогнях він росте.

Всі світи хай устануть на нього,
Він їх викличе в свій вогняний,
Він іде мовчазний, тихий, строгий,
Як світанок у мій весняній...

З М І С Т

	СТР
Везрук.....	1
Брате.....	11
Певільники.....	11
Друг мій.....	12
Я бачив їх.....	12
У зоряну ніч.....	13
Мара тіней.....	17
На кривавих ріках.....	18
